

GRÁZIL

Jana Javorská

GRÁZL

Jana Javorská

Kontrolka na telefonu nenápadně zablikala. Martin přejel prstem po obrazovce – další zpráva, další výzva.

„Máš dnes večer čas nebo jsi zase příliš zaneprázdněný svými divokými hrátkami?“

Četl lehký sarkasmus mezi řádky, ale přesto mu zacukaly koutky. Za okny luxusního apartmá se třpytilo město, pulzující noční energií. Jeho odraz ve skle byl perfektní – hladce oholený, s pečlivě uvázanou kravatou. Ačkoli měl doma manželku milující a oddanou, byla to právě ta její oddanost, jež ho dusila. On chtěl vášeň, provokativní pohledy cizích žen, napětí, které si žádalo vítězství. V jeho nitru se ukrývala krvelačnost šelmy, která neustále hladověla po obdivu, přestože se mu ho dostávalo ze všech stran vrchovatě.

Svědomí? Kdepak, jen jako synonymum pro slovo zoufalství. Každé přiznání ve svém nitru, byť i jen náznak selhání, bral jako slabinu, kterou jiní využijí. Někde hluboko však cítil stín, neodbytný pocit, že mu hra, do které se s takovou vervou pustil, určila víc soupeřů, než očekával. Naposledy si prohrábl vlasy, podíval se za sebe na spící ženu, kterou před pár hodinami sbalil v baru, oblékl si sako a tiše opustil hotelový pokoj.

Vítejte v životě muže, který má vše, na co si jen vzpomene, ale přesto pořád hledá a nikdy nemá dost. Muže, jehož vzestup možná skončí pádem, ne však dřív, než ho srazí na kolena někdo, kdo hraje podle vlastních nekompromisních pravidel. Obrnil se proti okolí a vůči světu, který by mohl odhalit jeho slabé stránky. A on si raději nasadil masku, aby tak skryl svoji

možnou zranitelnost. Jako mávnutím kouzelného proutku se z něho rázem stal nelítostný egoistický GRÁZL.

MARTIN

Vešel do vyhlášeného baru uprostřed města. Šero v místnosti prozařovaly paprsky tlumeného světla lampiček umístěných nad jednotlivými stolky, odrážející se od obrovského zrcadla za barovým pultem. Bodovky nad ním směřovaly na vystavené láhve s tvrdým alkoholem, aby navozovaly příjemnou atmosféru, ale nerušily hosty svým přímým zářením.

Byl jedním z mnoha mužů, kteří pravidelně navštěvovali místní podnik. On však vždy na první pohled každého upoutal svým zvláštním charismatem, kdykoli stanul mezi dveřmi. Na sobě měl pečlivě vybraný oblek s kravatou, zářivé manžetové knoflíčky a příjemně, ale nevтіravě, voněl drahou kolínskou. Jeho postoj a úsměv jasně křičely do světa: *"Jsem tu, abych ovládl scénu."*

Oči žen v místnosti ho pozorovaly ze všech stran, od chvíle, kdy vstoupil, a on o tom dobře věděl. Tvářil se, že si jich nevšímá, ale v každém jeho gestu byla zřejmá sebejistota lovce. Usadil se ke vzdálenému stolků, odkud měl nejlepší výhled na celý bar, a než se nadál, číšník už před něj postavil jeho oblíbené pití. První kapka whisky se dotkla jeho rtů, když náhle zahlédl svoji oběť – elegantní tmavovlásku s pronikavým pohledem. Všimla si, že ji sleduje, a na okamžik sklopila oči, což pro Martina znamenalo jediné: *Hra začíná.*

Na stole mu však blikl displej telefonu oznamující zprávu od manželky: "*Kde jsi? Malá už spí a ptala se po tobě.*" Martinova ruka se ani nezachvěla. Jen zprávu přelétl očima a její obsah ignoroval.

KLÁRA

Klára seděla na pohovce v obývacím pokoji jen s rozsvícenou lampičkou vedle sebe. V ruce držela pohádkovou knížku, kterou před chvílí četla malé Terezce na dobrou noc. Dívčina růžová peřinka byla pečlivě upravená, a když Klára zavřela dveře do dětského pokoje, uslyšela jen klidné oddechování. Ten okamžik ticha byl pro ni paradoxně víc tíživý než uvolňující.

Telefon na stolku před ní ležel potměně, ale ona ho přesto hypnotizovala pohledem. Neozval se. Už více než hodinu. Poslední zprávu, kterou mu poslala, přečetl, ale odpověď nepřišla. Klára pevně sevřela dlaně, aby se uklidnila, a znovu se podívala na hodiny. Bylo skoro deset večer.

Pocit nejistoty a vzteku v ní narůstal. *Kde zase je?* Možná to bylo pracovně, ale hluboko uvnitř věděla, že takové schůzky nevoní kolínskou za několik tisíc korun. Kolikrát mu řekla, že ji to bolí? Kolikrát mu vysvětlovala, že takhle dál nemůže existovat? A přesto s ním byla dál hlavně kvůli Terezce. A možná i trochu kvůli sobě, snad i pro ten záblesk naděje, že by se jednou mohl změnit.

S povzdechem vstala a šla si uvařit čaj. Kuchyň byla tichá přesně tak, jako by jen odrážela atmosféru jejich vztahu. Z police si vzala

hrníček, který jí Martin kdysi přivezl z Itálie. Když se ho dotkla, problesklo jí myslí, jak dávno to bylo – nejen časově, ale i emocionálně. Ten muž, kterého kdysi tolik milovala, byl pro ni náhle jednou velkou neznámou, cizincem v jejich domácnosti, s nevyzpytatelným chováním. Mnohokrát si kladla otázku, proč s ním ještě zůstává, když jejich dceři není schopen poskytnout oporu jako otec? Stojí jí ten luxus, kterým ji a dcerku zahrnuje, opravdu za to citové příkoří? Dobře si uvědomovala, že bez Martina by sotva byla schopna dopřát dceři všechny ty hračky, oblečení a dovolené u moře. Konvice cvakla a Klára s povzdechem setřela slzu, jež jí tiše stékala po tváři.

V ten moment se telefon konečně rozsvítil. Naděje v ní vybuchla jako ohňostroj. Spěchala k němu, aby však spatřila nepříjemný vzkaz: *"Dneska se zdržím. Nepočítej se mnou."* Bylo to jen strohé sdělení bez omluvy. Čekal ji tak další večer, který byla nucena trávit sama se svými vzpomínkami na dávné šťastné dny.

LEONA

Leona se uvelebila v posteli jen v saténové noční košilce a s rozjařilým úsměvem si hrála s mobilem. Na obrazovce měla otevřený chat s Martinem. Právě mu poslala fotku – dostatečně provokativní na to, aby mu rozproudila krev v žilách, ale hlavně v kalhotách. Ostře vykrojený výstřih, který schválně odhaloval rudý

dvorec její bradavky, a k tomu text: „*Čekám na tebe, fešáku. Myslíš, že to vydržím do zítřka?*“

Věděla, že Martin odpoví, protože on vždycky reagoval na podobné zprávy. Byla do jisté míry přesvědčena o své moci nad ním – nebo si to aspoň namlouvala. Když po několika minutách nepřišla žádná odezva, lehce znejistěla. Takovéto chování bylo u něho dost nezvyklé.

„Snad nejsi u té svojí staré?“ napsala další vzkaz, tentokrát s mrkajícím smajlíkem. Bylo to jen na oko, protože uvnitř ji takhle představa iritovala. On přece patří jí, ne té obyčejné ženské s dítětem, kterou si doma nechává, aby tak učinil za dost svému černému svědomí.

Displej se konečně rozsvítil, avšak dorazila jen velmi krátká odpověď:

„*Klid, krásko. Brzy se ozvu.*“

Leona se spokojeně ušklíbla a přejela si rukou po nahém stehně.

„*Doufám, že brzo znamená dnes večer.*“

Tentokrát přiložila další fotku – ještě odvážnější, s odhaleným ramenem a jemně rozcuchanými vlasy, které působily dojmem, že právě vstala z postele, a s košilí vykasanou až k pupíku z části odkrývající čárku černých chloupků jinak dokonale vyholeného klínu. Přesně tak, jak to Martin miloval.

Pohodlně se opřela o polštář a sledovala, jak Martin její poslední fotku označil jen palcem nahoru. *To je celý on*, pomyslela si. Když ji dobýval, uměl být šarmantní a vtipný, ale ve chvílích, kdy měl všechno pod kontrolou, ji obdaroval jen minimem pozornosti. To ji

rozčilovalo, ale zároveň na něm nesnesitelně přitahovalo. *Jsem pro něj víc než jen hračka*, přesvědčovala se, i když tušila, jak moc si lže do kapsy.

LUCIE

Mezitím stále ještě v kanceláři zavalená prací, kterou nemohla odložit, psala Martinovi zprávu jeho kolegyně, Lucie. Na rozdíl od Leoniny provokativní hry si Lucie držela subtilní, ale neméně nebezpečnou taktiku. Byla to žena, která věděla, kdy být záhadná, a kdy naopak dát najevo zájem.

„Doufám, že zítra stihneme oběd. Máme přece co probírat. ;)”

„Určitě. Počítám s tím. Mimochodem, v té nové sukni ti to dnes slušelo.“

Lucie se usmála. Martin byl mistrem komplimentů, které nevypadaly jako laciné lichotky. Odpověděla: *„A já si myslela, že si toho nikdo nevšímal. Ty máš ale oko, šéfe.“*

Jejich chat byl plný náznaků, které se sice tvářily jako pracovní komunikace, ale pokaždé sklouzly do osobní roviny. Lucie byla moc dobře obeznámena s tím, že Martin má pověst lamače ženských srdcí. Ovšem místo toho, aby ji to odradilo, považovala to za výzvu, přestože vztahy na pracovišti odsuzovala. Martin byl však jedním z důvodů, proč ji ta práce tolik bavila.

MARTIN

Každá z žen měla svou roli v jeho životě – Leona byla divoká a nezkrotná, Lucie zase působila jako elegantní a nenápadná náplast na jeho pracovní stres. Klára pečovala o jeho dceru a o něj, vlastně pro něj byla užitečná jenom jako poslušná manželka. Miloval ten pocit, že ho ženy chtějí, a přesto nikdy ani jedné nepatřil úplně.

„*Je to jen hra, holčičky,*“ pomyslel si, protože ten adrenalin ho poháněl jako kerosin proudová letadla. Usrkl další doušek whisky a odpověděl Lucii:

„*Zítřka to rozjedeme. Připrav se.*“

Pak honem přepnul zpátky na Leonu: „*Možná dneska. Zůstaň pro mě patřičně nažhavená.*“

Jedním lokem dopil zbytek zlatavé tekutiny a nenápadným kývnutím barmanovi naznačil, aby dolil jak jemu, tak neznámé ženě. Další tiché vibrace oznamující příchozí zprávy nechával bez povšimnutí. Teď měl jiný úkol. Na řadě byla tajemná dáma, která ho sledovala pronikavým pohledem. Bylo nad slunce jasnější, že narazil na šelmu. Dravec vedle dravce. O to víc byl vždy lov zajímavější. Někdy přece bývá zábavné tvářit se jako kořist, ale pak otočit hru ve svůj prospěch.

Odložil telefon do kapsy a s naprostým klidem se vydal směrem k tmavovlásce. Krevní řečiště mu pomalu zaplavoval adrenalin, zatímco v duchu plánoval, co jí řekne, jak se na ni podívá, a hlavně, jak dlouho potrvá, než oba skončí tam, kde chce on.

V momentě, kdy stanul vedle ní, se pousmála a lehce pohnula sklenkou vína. „Jistě jste mi přišel nabídnout další drink nebo známé

lichotky," poznamenala sebevědomě. Martin vycítil, že i ona zná dobře tuhle hru, a to bylo přesně to, co ho bavilo ze všeho nejvíce. Vítězství přece chutná mnohem lépe, když se o něj musíte poprat.

Posadil se tak, aby se ženě vedle sebe mohl při hovoru dívat zpříma do očí. Zvedl sklenici, aby si s neznámou přitukl.

„Tak krásné dámě by byl hřích neříkat lichotky, navíc, jsou-li pravdivé. Smím znát vaše jméno, nebo hodláte i nadále zůstat tak záhadná a nedostupná pro muže jako jsem já?“ zeptal se, jakmile dozněl zvonivý tón sklenic.

Jen nad otázkou svůdně pozvedla jedno obočí a pousmála se.

„Jistě jste muž, který má rád výzvy. Dozajista i zadaný, jako většina těch, kteří se mě nebojí oslovit. Říkejte mi tedy, jak je vám líbo.“

Martinovo čelo se zkrabatilo. Najednou musel rychle přemýšlet, jaké nejlepší oslovení by jí přisoudil, aby se neurazila, ale aby jí to zároveň polichotilo.

„Zřejmě očekáváte určitou míru originality a podle toho si o mně uděláte obrázek,“ pronesl po chvilce váhání. Mozek mu šrotoval na plné obrátky. Měl pro ni tisíce jmen, ale nedokázal se rozhodnout, které by bylo to pravé, neboť ji ještě neznal. Musel využít první dojem, a to nebylo zrovna to pravé, ovšem pro začátek to muselo stačit. Doufal, že i tak zaboduje. Ona se jen pochybovačně pousmála, usrkla ze skleničky a čekala, co z něho vypadne.

„Připadáte mi jako mystická bytost, záhadná, ale přitažlivá, s nádechem temnoty. Jakási nepopsatelná esence smyslnosti, z části jako čarodějka Morgana, ale zároveň silně vášnivá žena jako Carmen,